

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Definitur quæstio de facto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

operetur ad intra Deus.

Et proxime dicta probatur facili conſeſſu. Quia omnis effectus prædeterminationis ad gloriam alicuius debet eſſe a poſſitus ex intentione ſalutis, & electione directæ per ſcientiam mediæ de ſalute per effectum illum inſuffi- liter, certeque conſequenda: atque auxilia data alicui præ- creatura ad merendum alij auxilia ipſi intinſeca, & certo inſufficientiter; coniungenda cum gloria poſſunt eligi, conferre à Deo, neque ex intentione ſalutis ipſi inefficaci (ex quo ſolummodo falſa vtriuſque libertate poſſunt, vt ſæpe oftendimus) à Deo eligantur, & apponantur: ergo poſſunt non eſſe effectus prædeterminationis. Tunc autem effectus prædeterminationis ab auxilio primo intrinſeco prædeterminati alterius inſipientis atque prædeterminationis inchoabit. Atque hoc poteſt absolute vti meriti al- teri de congruo, vt aduerſarij etiam ſæpenterget & in- titium prædeterminationis. De eo vtrū ſoluta difficultas erit, vt adequatè ſumptam prædeterminationem & ſecundum omnes eius effectus vni alteri promereri de congruo absolute poſſet, vt ex aduerſariorum ratione claret. Dices. Prædeterminatio adequatè ſumpta plura alia auxilia effectus prædeterminatio illi continet, vltima primum: ergo eo quod primum illud absolute pura creatura alteri poſſit mereri de congruo, poſſe illi de congruo adequatè, & ſecundum omnes ſuos effectus ſumptam prædeterminationem perperam inferri. Reſpondetur meritum congruum præ- mii ad amuſum minime reſpondere. vnde & ſuſcipere magis, minusque congruitati reſpectu præmij, maximè finiti poſſe meritum etiam idem:æ proinde meritum illi reſpectu vnius auxilij congruentius quam reſpectu plu- rium foreſcit non amittere reſpectu horum ſimul abſolute congruitatem: ad eam enim fatiſ eſt ad illa elargien- da anſam, & ocaſionem eſſe absolute poſſe, vt Patres ceteri ſemelipſeglanos ſupra dicebant, inde etiam rationem gratiæ euerſi. Secundo: cum merita perfectiora eſſe & gratiæ auxilio à pura creatura absolute poſſint, ad maius & maius præmium congruitas meriti in operibus perfectioribus ipſius poterit absolute reperi. Pone ergo opus cuius congruitas meriti vnum tantum auxilium efficit, alterius peringat: perfectius, & perfectius ipſius opus meritoque congruo plura, & plura in præmium pertin- gent. Denique Deipare meriti à Deo excellentia conſideretur, ſicut de Matris Dei dignitate Theologi docent, inſinuat meriti ſere premit veltigia: & in eum absolute pura creaturæ ſint, non (ſolum) obſistere, ſed vel obagnare conſclusioni crubelice.

Definitur questio de facto.

In questione de facto negat Soar. supra puram illam creaturam causam prædeterminationis creaturæ alterius extitisse, atque affirmantem sententiam singularitatis non tantum censuit Soarii conclusioni Ariaga ubi proxime num. 23. §. *Dico tertia*, et si non consensierit censura consensit, et Hæzice disp. 29. num. 50. conclusioni solum, ex diverso tamen fundamento. Duo primi eo fundamento à ratione nituntur, quod prædestinati omnes simul, & pro signo naturæ eodem ante omnia merita electi efficaciter ad gloriam, fuit intentione, vel ordine intentionis, prædestinati, cuius proinde, & prædeterminationis anterioris ad meritum omnia nullum meritum causa esse potest; tamen in

medis, & gloria exequendis, fūe ordine executionis
iūta merita vult ad alterum prædilatatum pollicē
habere de facto nec ſemel habuitur. ſed fundamentum
de electione efficaci, ſeu prædilatatione ad gloriam in
tentiva, ſeu intentionis ordine, ante præſtita meriti
catorum offendimus, eoque reſpectu meritorum præ
ſtationi iplius, (de quibus ſolum Soario, & affectum
Valquez & eius diſcipulis quaſto ibi fuerat) non ſatis
de meritis alterius à prædilatato iūte dicendum eſt
legitima conſequencia deducitur. Neque omnium præ
ſtationis, ſeu electionem efficaciẽ ad gloriam ordine
intentionis ante præſtita cuiuſque prædilatatione ad
electionem, & prædilatationem meriti ad idem natura
ſignum pertinere fundamentum habet vltim; ad
coniuncta natura fua omnes ille prædilatationes
ctiones ſunt, nec aliqua offeratur ex ſcriptura. P
ante ſtatu aut communi Theologorum ſenſu expreſſo
ex aliquo apud eodem recepto principio deducitur
ſerius (ſpecialiter arguit quia ex auxiliatio gratia per
merito data ad merendum alteri auxiliis, quibus recte
opertur, & gloriam conſequatur prædilatationis effica
ſubſidi de prædilatatio inchoetur, quo tamen fua meriti
quod ex illis procedit eadem nequeunt. Sed & hoc
dictum ſatis eſt certum. i. arguit ex Gregorio magno l. 2. c. 8.
ſcribente: *quia ipſa quoque perveniunt prædilatatione
ita eſt ad omniſem Deo diſpoſita, ut ad hoc electi
labore perſeant, quatenus poſſit ad merendum
accipere, quod eis Deus ante ſecula dedit diſpoſita. ſi
hæc de meritis præſtiti prædilatationi iūte extra rem
ordinem. Producit præſertim etiam legem de vocat. q.
cap. vlt. vel penult. aientem: per electionem Dei illius
orationis, & ſollicitudinis etiam alieno iuramento To
biæ pro vxoris non eſſe cum implenda coſtituit. De (ex
cututione nimirum) ita ſi prædilatatione eſſent. Certe
ſi executioni inferre dicit, et nos etiam ſentimus, ele
ctione, ſeu prædilatatione ad gloriam ex ineffabili
ſi intentione orta inferre non negat. Propter ſimili
expreſſe de orationibus, & operibus prædilatatione
bis allerit. Fruſtra dicitur, quod ratio operum in
electis, cum ad hoc operatur, ut electi ſint: quod cum
vult Auguſtinus ab eodem Soario produci ex cap. 1.
de bono perſeuerantia ſcribens. Si qui ſunt non
ocati pro eis, ut vincerent omnes, forte electi ſi præ
nati ſunt, ut vincerent orationibus emendarent. Et cum
ſenſus non de executione ſolum, ſed & de electione ad
fidem, quod ex aliorum orationibus concepta eſt
non concipienda. Et ſane tam hi quam ceteri præ
mitter loquentes nihil de ſocialitate hoc ordine
tionis, & executionis voluntarium eſſe cum viſum
egitatur, quod potius, ut ex coram Principis ſocialitatem
betrati interuenientiu noſtrum operum, ſubſtituere
inſiſſiſſimū, ſi de eo cogitaſſet reſciſciſſet, ſed de ſociali
te abſtrahens de euerſione libertatis, ſuaviſſimi poſſe in
re pore in virilitate, cum noſtra electio & prædilatatio
nitate in Deo præſeritur, inde aperteſſime ſatiſſimū
quod electio, & prædilatatio iplius attentate antecede
ret ex noſtris orationibus, & rectis operationibus, tam
tempore poſterioribus, natura pendente ante nature or
dine fuerit poſterior, ut ſepe diximus. Aliud argumentum
ab abuſo eſt conuoluto, quod ſciſſet & Herme inducit
peculiare, cõtra conſequentiam primi obuiamur: eſſe cum
2. Dico primo. Deipara reliquorum omnium prædila
tionem adequatè ſumptis, & iunctis omnes eſſe
de facto eſt promeritaſſe de prædilatatione ex meriti. Cuius
iuxta dicta q. i. certum, loquamur. Concluſione hæc ex
Patri eruditione & ſoliditate æqualiſſime terminat ſu
dauidæ. Theologia illuſtratur noſtræ Ferdinãdi Salazar
in cap. 8. Proæd. verit. & de concept. cap. 1. & omni ad
1. in incluſiue, v. huius numeri. ſi. (de prædilatatione
redemptis hominibus loquens) improbabile eſſe immenſo
opportuna cenſuit, & nobis aliquid addidit exmeriti
culturam, cui concluſionis in eius examẽ & definitio
incidiſſet, nec ſola quaſtione non merito vult ad præ
dilatationem alterius videretur traſſaſſe. Magis enim
cõſtituitur v. ex concluſ. c. eſſe. Et de prædilatatione
minis, loquendo, probatur primo, quia ex Patri Salazar
loquens ingenti copia recitatorum cõmunis, & expreſſe
omnis gratia hominibus poſt peccata promeritur perſe
à Deo præparata, & collata eſt per Mariam, cuique nec*

ta, nec solum per merita virginis eius fectus Christi Redemptoris: atque omnis effectus prædestinationis est gratia præparata collataque à Deo homini prædestinato: ergo omnis effectus prædestinationis hominum redemptionumque subinde prædestinato eorum omnium adæquate sumpta per Mariam eiusque merita habita à Deo fuit confirmatur quia vique adeo omnia gratiæ dona meritis Mariæ redemptos homines debere Patres constanter asserunt, ut etiam originalium omnium ab ipsis contractorum remissionem purgationemque ac deteriorationem eidem Mariæ meritis debere constanter etiam iidem Patres expresse fateantur: ubi præclara antithesi malorum omnium ab Eua & Adam in posteris inductorum, eorumque non ad plenum solum, sed ad exuberantiam reparatione, & inductione bonorum gratiæ in eisdem per Mariæ rem pondent & illustrent Irenæus, Tertullianus, Epiphanius, Augustinus, Petrus Damiani, Ildephonus, Bernardus, Cyrillus, Alexander, recitati à Salazar, citat. c. 1. num. 8. 9. & 10. alii que in eadem sententia ab eodem recitati c. anteriori & ad prouerb. 8. vers. 19. Probatur secundo ex Patribus pluribus ad eum verum ab eodem Salazar productis, quibus inter captos, infantesque obinde homines Deo, ac ipsum Deum, huiusque & suum filium medicem reconciliatricem, ac reliquorum redemptionem aqua extensione, et non aequa dignitate, cum Redemptore filio, ac proinde ipsi correptionem appellant. Basil. Seleucian. Episc. serm. de Incarnatione. Aue, quia inter Deum, & homines mediatricem intercedis, effectus, ut interfectus inimicitia paret tandem aliquando eueratur, terrenaque caelestibus coniungantur. Ephrem de Laud. Virgin. Aue mundi mediatricem gloriosissimam: Aue mundi salus: Aue universi terrarum orbis conciliatrix. Bernard. serm. de verb. Apocalyp. fidelis Maria, que saluti auidam & viris, & mulieribus propinquit. Illa enim (Ena) ministra seductionis, hac propitiationis: illa suggessit prauitatem, hæc interit redemptionem. Multis etiam in hanc sententiam est Anselmus de excell. Virg. cap. 9. & 11. Arnold. Caneonens. tract. de laudib. Virgin. Stabat iuxta crucem Maria, non minor, quam matrem Dei decebat: fortasse quia in morte filii intelligebat redemptionem mundi etiam sua ipsa morte, cuius acerbitatem in tali, tantique filii morte patebatur, se aliquid estimabat publico Redemptionis vniuersi muneri addituram. Quasi id non addere de suo, & adiungere Dei Filii ac Redemptoris matrem dedecet, id enim illa Arnoldi verba valent, non minor, quam matrem Dei decebat, in quam sententiam plura Arnoldus tract. illo.

3 Sed luculentius idem ipse tract. de verb. illis. *Mulier etia Filium tuum*. Corredemptionis vniuersi Mariæ cum filio rem totam, & modum pluribus, sed his præsertim edidit. Nimirum in tabernaculo illo (Caluarie, & crucis) duo videres altaria, aliud in pectore Mariæ, aliud in corpore Christi. Christi carnem, Maria implebat animam: optabat vero ipsa ad sanguinem animæ, & carni, suæ addere sanguinem, & eleuatis in cruce manibus celebrare cum filio sacrificium respectum, & cum Domino Iesu corporali morte redemptionis nostræ consummare mysterium. Sed hoc solius Summi Sacerdotis privilegium erat: ut de sanguine munus intra sancta inferret: corporatur tamen plurimum secundum modum suum ad propitiandum Deum. Vtique cum Deo Filio suo etiam offensa mediando, scite enim Bernard. sermon. citat. tam vtiq; neque ipsa mulier benedicta inter mulieres videbitur otiosa: inuenietur equidem locus eius in hac reconciliatione. Opus enim est mediatore ad mediatorem istum: nec alter nobis utilior, quam Maria. Eius vocatione offensa Dei Filii voluntas humana inclinata Patris & suam voluntatem Diuinam placare hominibus perrexit, continuo lubid. Arnoldus: cum, tam propriam quam matris vocem charitas Christi perferret ad Patrem, cum quod mater peteret, Filius approbaret. Pater donaret, diligebat Pater Filium, & Filius Patrem. Mater vero post utrumque ardebat: coniunctum erat, quod diuersa exhibebat officia, quod Pater bonus, quod Filius pius, quo Mater sancta intendebat, quod in commune elaborabat dilectio simulque se complectebantur pietas, charitas, & bonitas, Mater supplicante, filia interpellante, te Patre propitiante Filius ad patris Matris, & vtriusque, Pater ad Filii crucem, & vultus, respiciebat. & quid inter hac tanta pignora non moueret? Indiget igitur nostræ, & sue pietatis consilio.

Christoph. de Ortega de Deo Pio, Tomus 11.

cia, nec mysterij redemptionis per Filium ignara, non solum illum, qua hominem ad eam peragendam, hortabatur, precibusque urgebat, sed tam his, quam animæ immolatione suæ incruenta, in Filii morte, & cunctis pro hominum reconciliatione, & reparatione ardentissimis votis, & Filium, qua Deum, & Patrem, mediatricem placebat, ac se filij redemptione præ charitate, & misericordia inferebat, eiusque interuentione expectata, & à Filio peracta est, & à Patre acceptata, cui etiam in Filij, cōmunis vtiq; pro nobis ad mortem oblatione, quasi ex condito Deiparam communicasse auribus hinc verbis docuit Bernardus tom. 1. sermon. 11. c. 4. O mira circa nos viri que parentis I.C. pietatis dignitas! inestimabilis Dei, & Virginis dilectio charitatisque, ut seruum redimerent, communem Filium tradiderunt propter nimiam charitatem, qua Deus, & Virgo nos miseros peccatores dilexerunt: ita etiam consent Patres plures apud Salazar in cap. 8. prouerbior. vers. 17. Nec puto Filium à patre, nisi ex Matris, cuius tanti Filius iure ipso referebat, consensu voluntateque concordia in mortem pro reliquorum redemptione tradendum: id enim tantæ Matris dignitatem decebat. Hæc porro pro merito Virginis de facto gratiæ omnis redemptionis cuiusmodi effectus omnis prædestinationis reliquorum à Virgine ipsa hominum fuit) aperte faciunt, & ab authoritate rem cuiusque: ac subinde reliquorum omnium hominum prædestinationes adæquate sumptas meritis Deiparæ debere: maxime, cum redemptionis gratia omnis ex meritis Christi, non, nisi morte ipsius consummatis, fuerit quam ut proxime ex Bernardo recitata, atque aliis citatis Patribus & ratione subiuncta pene infiniti meriti consensu, & Filij in mortem pro omnibus oblatio natura anteuiuit.

4. Ceterum cum conclusio de omnibus ex meritis Christi prædestinatis fuerit, atque Angelos omnes præter paucos protoparentum, vel custodes vel tentatores ex meritis Chr. adæquate prædestinatos dixerimus q. 5. certam 2. nihilq; de Virgin. merito dignitatis respectu gratiæ Angelorum, quorum nemo redemptus recedat, Deo fuit præfata testimonia asserant: immo de gratia prima cum auxiliante, tum iustificante nullum sit Patrum testimonium, difficileque admodum pluribus Theologis ex Christi (necum Deiparæ) meritis fuisse, non videtur ad plenum probata conclusio, nec facilius probatu. Accedit gratiam Angelorum nullam gratiam redemptionis fuisse, ac proinde neque ex meritis Christi realiter formaliter morte consummati: vnde antecessoris meritorum Virginis ad Filij mortem, & meritorum eius consummationem, ut pro posteriori gratiæ Angelis donaretur, argumentum præfatis testimoniis contentum, & ad rem præcipuum respectu gratiæ Angelorum vim non habet. Sed vero, cum Patres de gratia solum redemptionis ibi egissent, mirum non est nihil in eis pro gratia, & prædestinatione Angelorum de qua etiam conclusio nostra est nobis esse præfidi. Est autem iuratio Theologica vniuersali pro omnibus non parum. Etenim, quemadmodum de Christo Domino dicebamus, de ipsius etiam Matre Theologi statuunt proportionem seruata: quidquid honoris, gloriæque per scripturam, fidei, & statâ Theologiæ dogmata liceat, ac Deiparam eiusque merita deceat, concedendum ipsis de facto in bona Theologia est: atque Virgini, cuiusque meritis gratiam omnem, atque prædestinationem subinde adæquatam reliquorum ab ipsa hominum, & Angelorum præfatorum, debere per scripturam, fidei, ac Theologiæ statâ dogmata licet, Deiparamque decet, atque ipsi est gloriosissimum: ergo de facto est in bona Theologia admittendum de scriptura constat minor: cum potius plura in ea sint, quibus, etsi non efficaciter, anula saltem huius conclusionis præbeat, & fidei dogmata potius eadem conclusioni fauent: cum Patres absolute gratiam omnem Mariæ, cuiusque meritis debere assint, nulla Angelorum, hominumque distinctione, aut limitatione adiecta: atque Ecclesiæ Matrem gratiæ indefinitæ, ac proinde vniuersaliter appeller. Neque vltim Theologicum dogma contradicit: cum puram creaturam (nec tantæ, atque Matia est dignitatis) alteri adæquate prædestinationem promereri absolute teste statuerimus Theologorum auctoritate, & ratione: & insuper nullis puri hominis aut Angeli ex enumeratis, gratia aut meritum absolutam Mariæ, & meritorum eius existentiam antecesserit, ut inde repugnantia Theologica possit tentari.

FFI 2 Sed,

Sed expedienda tamen veniunt opposita à Soario, & Herize qui obicit: puros omnes homines simul, & pro eodē signo fuisse prædestinatos, falsum tamen est, ac fere bonæ Theologiæ improbabile, si non excipiat Deipara, quam ex prædestinatis per eius filium primogenitum, ut doctē Soar. t. 2. d. 3. p. d. 3. sect. 5. vers. finem versu dici potest, fol. mihi 38. col. 1. Quia primaria intentione matris præservatue redimendæ Christus advenit ex quo pro natura prioris ad reliquos prædestinatam ex Christi meritis fuisse, in eius etiam sententia de electione efficaci, & prædestinatione ad gloriam ante prævisa merita prædestinati, consequens est. Et quidem non omnes simul natura prædestinatos à Deo fuisse inde recte censet Arribal disput. 80. cap. 2. Quod plurimum conceptio, & existentia absoluta (que abs dubio eorum prædestinationi ut vidimus supponitur) Sanctorum aliorum, ac præsertim, & frequentius Mariæ meritis, ac precibus debeatur: quæ ratione Arriaga supra in opinione, quæ electionem efficacem ad gloriam, nec præsuppositus, nec constitutivæ ad prædestinationem requirit, certum esse docet; licet electione efficaci ad prædestinationem alterutro modo requisita male oppositum censcat. Obicit secundo Herize, ad Christi dignitatem, & decentiam spectare, ut eis primum postis nullius alterius merita ad negotium prædestinationis reliquorum expectentur. Nihil contra conclusionem probat obiectio, cum ex Patribus viderimus, simul, & pro eodem signo motionis voluntatis Divinæ, & Mariæ, & Filij merita ad reliquorum redemptionem concurrere: unde Christi merita nihil posteriorum meritum Virginis expectant, ad in eorum consorcio Deum, ubi primum exire, sed reliquorum prædestinationem moverunt, & vivit uterque aliquid pro posteriori naturæ ex Dei voluntate expectari non ex ipsorum intrinsicæ curitate, dignitati Christi, ac meritum eius infinitati non derogat. Ita enim physica eius mors natura meritis posterior expectata est, ut in nostra redemptione, & prædestinatione premiarentur. Et quamvis è dignitate virginis omnia humanitati Christi collata dona deberentur ad plerique tamen & præcipua conferenda merita Christi posteriori natura expectata à Deo sunt, quia gloriosius eis expectatis conferentur. An non & ipsi gloriosius merita etiam Virginis expectant, ut Mater, cuius honor in filium redundat, corredemptricis, & gratiarum omnium Matris gloria afficeretur obicit Soarius. Ergo Sancti poterunt mereri de congruo prædestinationem, & substantiam incarnationis, maxime Deipara, & alij Christi Progenitores, qui, ut ex ipsis propagaretur sunt promeriti. Negatur consequentia, quæ nec fufiorem solutionem meretur: cum omnium sententia Christi absoluta existentia, ac proinde substantia incarnationis, & prædestinatio omnem omnium prædestinatorum gratiam, ac meritum natura absolute antecesserit, à merito vero progenitorum, ut tales esse ex Christi gratia mererentur, ad meritum prædestinationis, & substantiæ incarnationis, & mala consequentia est, & ad rem præsentem impertinens.

Dico secundo: etsi Sancti alij aliis prædestinationem adequatam promoveri absolute possint, ut diximus, nemo tamen alterius prædestinationem adequatam sumptam de facto meruit. Consentio Herize Arriagæ, & magno meo magistro Dazæ. Non tamen priorum rationibus, sed quia nimirum gratia auxilians alteri ad alterius prædestinati gratiam intrinsecam, primam etiam, promerendam effectus primus prædestinationis est ex intentione, & scientia media salutis consequendæ ab illo alteri donata: cum meritis Christi, & Mariæ mediatrix, corredemptricisq; satis placitus Deus fuerit ad omnium, & singulorum prædestinationem concipiendam, nec oporteat alterius merita expectari, ut omni conducentia ad salutem cuiusque à Deo apponantur & amentur: immo oporteat ad Filij, & Mariæ gloriam singularem non expectari: quod autem Augustinus, & Patres alij dicant Ecclesiam & fidem non habituram in Paulum norasset Stephanus, huius orationem medium determinatur prædestinationis Pauli fuisse probat, sed non est post quem eius prædestinationis effectus ceperint ad auxilium Paulo intrinsecis.

DISPUTATIO IV.

De effectibus prædestinationis.

Conditiones, vt, ea quæ ad gloriam consequendam conducunt, conferuntque, effectus prædestinationis sint plures ab aliquibus recedentes, atque ab aliis negantur. Vnde inter eos non vna, nec brevis ac plerumque otiosa disputatio instituitur: quibus ablegandis sola definitio prædestinationis satis esset, si attendereetur. Quidquid enim beneficii Dei non conducentis solum, sed coniungendi de facto cum salute æterna cuiusvis ex huius intentione vltra naturæ debitum prædestinatis obvenit ex prædicta, & præparatione beneficiorum Dei, quibus ille certissime liberabitur, ac subinde ex eius prædestinatione procedunt, quare & prædestinationis ipsius effectum esse circa dubium est. Hinc quæstio illa, An, vt prædestinationis effectus Dei gratia, & beneficium nature aliquo modo indebitum, & cum gloria coniungendum sit, ex meritis Christi esse debet ablegata est id enim examen alterius loci est, an huius gratia omnis modo quovis, supernaturalis non saltem ad gloriam producens de facto, sed absolute conducat meritis Christi debeat? Quod ad contrarium de gratia pertinet directo. Ad præsentem autem, quidquid de eo agitur, vel negetur si Dei aliquo modo super naturale beneficium alicui collatum, & cum eius gloria coniungendum deprehendatur effectum prædestinationis ipsius ab eodem esse extra dubium est. Quænam vero horum tam in hominibus, quam in Angelis prædestinatis meritis Christi debeantur disput. 3. q. 4. vbi etiam quibus adequatam, seu in adequatam prædestinationem Christus fuerit promeriti statuimus. Ex quo effectus prædestinationis & Angelis, & hominibus, qui ex meritis Christi fuerint qui etiam non fuerint absque alio examine, & disputatione facile à quovis dignoscitur. Quæ igitur præsentis disputationis finis ea omnino sunt. Primum, an naturalia prædestinationem ipsius substantia, & existentia, effectus prædestinationis sint. Secundo de supernaturalibus bonis, & operibus, & certis aliis. Tertium an gratia, & merita peccatorum prædestinationem interrupta, ut primo etiam collata, & existentia, in prædestinationis effectus debeant, recedens? an etiam in eis peccatis permissio debeat numerari?

QVÆSTIO I.

An naturalia prædestinati bona effectus, que prædestinationis sint.

In naturalibus prædestinati bonis de quibus nunc intrinseca ipsi bona à Deo collata omnis continentur. Ex primo ipsius substantia, & entitativa existentia absoluta, siue eius essentia, & substantia identificata, siue ipsi supra addita ut recentiores Thomistæ Dominici conserunt. parui enim ad rem hanc refert alterutro modo opinari. Secundo substantiæ illius passiones seu affectiones, ut bona indoles genij, & bona inclinatio ad bonum & honestum, quam ad inhonestum, & turpe propensio. Hæc autem nulli animi dotas physice ipsi supra additas esse volunt. Ego vero similis longe organorum corporis, quibus anima ipsi immersa ad suas vitæ functiones, esse reputo, nusquam enim potentias vitales animo ipsi physice imperadditas ab eoque diversitas recognosco, immo cuiusmodi potentias ab animo diversitas physice, & superadditas reputare non admodum segnitè ostendi contrarium de sententia de ipsius potentis. Ceterum alterutra opinio ma, disput. de ipsius potentis. Ceterum alterutra opinio ma, disput. de hac referenda intererit parui, cum in mea sententia bona indoles, genij, & merita quædamque substantiam hominis prædestinati physice addat, tamen ad naturam